

Maria Vonk: 'Oude soldaten sterven niet' Uitgeverij LJ Veen, 2008. ISBN 9789020408843 Zie ook: <http://www.ljveen.nl> (PTSS/Ziekte van Parkinson/Dementie/PO)

Soort boek/ Ziekte/Stijl:

Boek van 175 pagina's waarin Maria Vonk het verhaal van Pieter Vonk heeft opgetekend, die opgroeide in een groot gezin in de Amsterdamse Jordaan vlak na de eerste wereldoorlog, vocht in Nederlands Indië en last kreeg van PTSS, Parkinson en Alzheimer.

Het boek bevat 41 zeer korte hoofdstukjes wordt beschreven hoe de ziekten van de oud-commandant van het regiment Huzaren uit het Nederlandse leger verlopen, die nu onbegrijpelijk 'dienstbevelen' van verplegend personeel moet opvolgen. Herinneringen komen boven die gaan over zijn jeugd, de politionele actie in Indonesië, de Tweede Wereldoorlog.

Over de schrijfter:

Maria Vonk is journaliste en woont in Zuid Frankrijk. Ze werkt voor Franse tijdschriften.

Citaat:

“De vorige keer was ik aan m'n platpalen getrokken omdat de ouwe mij met een stuk hout op m'n lijf had getimmerd! En m'n zus Dien ook. Alleen Riek krijgt nooit op haar lazarus. Ze verklapt ook alles aan hem. Ze moet altijd in de slaapkamer komen en dan doet hij de deur op slot.”

Recensies/Extra:

<http://www.destentor.nl/regio/raalte/oude-soldaten-sterven-niet-1.2778640>

In 'Oude soldaten sterven niet' vertelt Pieter Vonk het verhaal van zijn leven. Hij lijdt aan de ziekte van Parkinson, met symptomen van Alzheimer. Stukje bij beetje schetst hij een beeld van zijn bestaan, maar steeds vaker haalt hij van alles door elkaar. Toch zijn er ook heldere momenten waarop hij weet dat hij dementeert en dan kijkt hij terug op zijn leven. Een eeuw komt voorbij, met een getroebleerde jeugd in de Amsterdamse Jordaan vlak na de Eerste Wereldoorlog, de oorlog in Nederland en Indië, een verblijf in Nieuw-Guinea, de oprukkende ouderdom en het vaste voornemen om nooit te worden als zijn vader.”

bol.com: Dr. Theo Hoogbergen: Na 'Hersenschimmen' van Bernlef zijn de diep ingrijpende menselijke gevolgen van de ziekte van Alzheimer geen taboe meer in de Nederlandse literatuur. ‘(...)In fraai en fris Nederlands ontkomt geen lezer aan de versneld afgedraaide film van allerlei oorlogsontberingen van de hoofdpersoon, die bovendien nog door de ziekte van Parkinson is getroffen. 'Ik heb het gefikst en ben niet zo geworden als mijn vader'. Een hoopvolle, en, terecht, wat trotse afrekening met een dubbel verleden. Aanbevolen, ook om de schildering van het menselijk mededogen. Normale druk.’

<http://www.parkinsonplaza.nl/oude-soldaten-sterven-niet-maria-vonk/>

<http://www.leestafel.info/maria-vonk/2797-oude-soldaten-sterven-niet>

Marjo: '(...)Maria Vonk heeft een prachtig beeld geschreven van een oude man die langzaam de grip op het leven kwijtraakt. Alles is in tegenwoordige tijd geschreven, waardoor de verhalen uit het verleden extra benadrukt worden. En zo vloeit het heden en het verleden ook als vanzelf in elkaar over. Ik ben en ken het Amsterdamse volk niet, maar ik kan me zo voorstellen dat het taalgebruik helemaal goed is. Er zijn uitdrukkingen die ik niet ken, zoals: "ik ben erg ingedrukt" voor 'ik ben onder de indruk' "ik geef grote gillen" voor 'ik ga feesten' 'stekje' als er een meisje in beeld is 'grommetje', dat is een kind begrijp ik, en kanebraaier en platjak dat wijst zich zelf...'